

رسول خدا صلی الله علیه و آله می فرماید: **ما عَرَفْنَاكَ حَقَّ مَعْرِفَتِكَ « آن چنان که شایسته معرفت توست، تو را نشناختیم »**

راه های شناخت صفات خداوند

تفکر در کتاب آسمانی: بهترین راه برای شناخت صفات خداوند، مراجعه به سخن خود اوست. توصیف خداوند از خود، توصیفی دقیق و بی نقص است که می تواند ما را در شناخت صحیح او، یاری دهد

تفکر در کتاب خلقت: یعنی از طریق آثار و نشانه های او که در سراسر جهان آفرینش متجلی است، به ویژگی های او پی ببریم

آیا می توان هر صفتی را که در مخلوقات می بینیم، به خداوند متعال نسبت دهیم؟

هر خوبی و کمالی که مخلوقات دارند، از **خالق** دریافت کرده اند و کسی می تواند کمال و خوبی را به دیگری دهد که خود نیز آن را دارا باشد. بنابراین **خداوند سرچشمه همه خوبی ها و کمالات** است. اما صفاتی که از مخلوق بودن و محدود بودن موجودات سرچشمه می گیرد، مثل **جهل، ظلم، ضعف** و **جسمانی بودن**، که همه نوعی **نقص و کاستی** است، در خدای متعال نیست؛ **زیرا خداوند مخلوق و محدود نیست**. به عبارت دیگر با توجه به اینکه خداوند کامل و بی نقص است، نمی تواند دارای چنین صفاتی باشد.

حمد و تسبیح

« **حمد** » به معنای « ستایش » است. وقتی می گوئیم « **الحمد لله** » می خواهیم بگوئیم که « **هر ستایش برای خداست** ». کسی و چیزی قابل ستایش است که کمالات و زیبایی هایی در او باشد. می دانیم که همه زیبایی ها و خوبی های جهان برای خداست پس ستایش حقیقی و حمد واقعی از آن اوست.

« **تسبیح** » به معنای « **پاک . منزّه دانستن** » است. وقتی می گوئیم « **سبحان الله** » می خواهیم بگوئیم « **خداوند از هر عیب و نقصی منزّه است** » یعنی آن نقص هایی که در موجودات است، در او نیست و او خدایی کامل و بی نقص است.